

РЕШЕНИЕ

№ 16248

гр. София, 08.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 12.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **12257** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 84, ал. 3 във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. Н. М. (Е. NUR М.), [дата на раждане] провинция Н., Общ. Ш., А., гражданин на А., без образование, ЛНЧ 70002662720, настанен в „ПМЗ – кв. Военна рампа“ – Регистрационно - приемателен център – С. на Държавната агенция за бежанци при Министерски съвет (РПЦ - ДАБ - МС) против Решение № 17880 от 20.11.2023 г. на председателя на ДАБ – МС, с което по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт. Застъпено е становище за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Твърди се, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на изложените в бежанската история релевантни обстоятелства относно наличието на основателни опасения от преследване, както и на реална заплаха за живота на жалбоподателя при връщането му в държавата по произход. В този аспект, се сочи, че съществено значение за спазване на нормативно уредения в чл. 33, т. 1 от Конвенцията за статута на бежанците (чл. 4, ал. 3 ЗУБ) принцип на забрана за връщане („non refoulement“) в държавата по произход,

е обективното изясняване на актуалното към момента на постановяване на решението обществено и политическо положение, което се твърди да не е сторено в административното производство. Поставен е акцент на настъпилите промени именно след напускане на страната от жалбоподателя през м. август 2021 г., като в този аспект се сочи, че това е била основната причина, за да се откаже от защитата на държавата, чийто гражданин е. В този аспект се сочи, че за постигане на целите на бежанското право - защита от бъдещо фактическо преследване, административният орган е бил длъжен да изясни доколко отношението на настоящата управляваща власт на талибаните в А. не създава риск за живота и сигурността на жалбоподателя предвид служебната му ангажираност към дружество, изпълняващо проекти на Мисията на ООН за подпомагане на А. (U.). Изложени са аргументи и за неправилно приложение на изискванията на чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Твърди се, че представената справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС не дава възможност за обективен прочит на релевантни за личния бежански профил на жалбоподателя. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган, с оглед цялостното и всестранно анализиране на информацията, съдържаща се в представените доказателства и прякото ѝ отношение към предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Жалбоподателят участва лично в проведеното съдебно заседание, подпомаган при упражняване на правото си на защита от назначения му преводач от пашу и от упълномощения процесуален представител – адв. М. Н., САК. В личните си обяснения чужденецът заяви, че изпитва опасения за собствения си живот в А., въпреки че знае, че към момента обстановката в страната е сравнително спокойна. Посочи, че единият от братята му е убит от талибаните, непосредствено преди установяването им на власт, което е станало повод за желанието му да напусне държавата си по произход и да търси убежище в България. Заяви, че трите му сестри, които са по-малки от него не могат да ходят на училище, защото им е забранено от новата власт и той има желание, ако получи закрила да дойдат в България, за да продължат да се обучават образование. В обясненията си жалбоподателят посочи и че и двамата му по-малки братя, както и сестрите му живеят заедно с майка му, а след скорошната кончина на баща му, за тях се грижи негов вуйчо.

Изрази опасения за своята лична свобода в държавата си по произход, поради факта, че е изпълнявал задължения към Мисията на ООН до установяване на талибаните на власт, както и нежеланието му да участва във военни действия, каквито все още продължават да се водят във вътрешността на страната. Моли съда да уважи молбата му за предоставяне на международна закрила на територията на РБългария.

Процесуалният му представител – адв. Н. е на становище, че жалбата като основателна следва да бъде уважена. Счита за недостатъчна информацията, съдържаща се и в допълнително представената от пълномощника на ответника актуална справка за политическото, икономическото и социалното положение в А., което има съществено значение за законосъобразността и обосноваването на преценката относно наличието на предпоставките за прилагане на ограничението по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. В този аспект, се позовава на Актуално ръководство за положението в А., от м. април 2022 г., издадено от Агенцията на ЕС в областта на убежището и закрилата, в което е прието, че отрицателното възприятие на талибаните за лица, работили за чуждестранни сили за сигурност, в това число и американските, и предишните модели на преследване на групи лица, заподозрени във връзки с

чуждестранни сили, създават реална опасност и страх от преследване. В представените писмени бележки (л. 102 – л. 103) е поставен акцент върху неизпълненото задължение по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ за изясняване на всички относими факти, свързани с личното положение на жалбоподателя в държавата по произход и реалните рискове при евентуалното му връщане. Поддържат се и останалите аргументи, застъпени в жалбата, с които е мотивирано искане за връщане на преписката на административния орган, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – липса на обосноваване и мотивиран отказ относно наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ и неправилно приложение на материално правни разпоредби.

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Х., оспорва жалбата. Застъпва становище за неоснователност и необосноваване на аргументите, с които се иска отмяна на оспореното решение. Счита, че жалбата следва да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното производство, въпреки своевременното уведомяване за провеждането му.

Административен съд - София град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните и съобразно правомощията си по чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по молба, заведена с вх. № РД09 - ВР – 4731 (рег. № 50 - 6399) на 11.11.2022 г. в ДАБ при МС (л. 70 и л. 71) от Е. М. (Е. М.), гражданин на А., [дата на раждане] провинция Н., Общ. Ш., А., етническа принадлежност – пащун, религия – мюсюлманин – сунит, неженен, без образование, ЛНЧ [ЕГН], съдържаща искане за предоставяне на международна закрила на територията на Република България.

В деня на завеждане на молбата – 11.11.2022 г., в присъствие на преводач от дари, е съставен Регистрационен лист (л. 67 – л. 69) и е изготвена Евродак дактилоскопна карта (л. 63). На жалбоподателя са връчени писмена покана за провеждане на интервю на 18.11.2022 г., Указания относно компетентния орган и реда за подаване на молба за закрила, както и досежно процедурата, която ще се следва, правата и задълженията, които чуждите граждани имат на територията на РБългария. Предоставен му е и списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС, както и информация за задълженията, които следва да съблюдава в центровете на ДАБ - МС.

Самоличността на жалбоподателя е удостоверена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради непредставяне на валидни документи, издадени в държавата по произход (л. 61). Чужденецът е декларирал съгласие за обработване на личните му данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от значение за производството по предоставяне на закрила от други органи и организации, включително и в страни, различни от страната му на произход (л. 56, л. 57 – л. 58).

На основание чл. 15, ал. 4 от Закона за закрила на детето е уведомен председателят на Държавната агенция за закрила на детето и директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., с оглед данните за непълнолетието на жалбоподателя (на 17

години) и липсата на придружител - родител или друго пълнолетно лице, което отговаря за него по силата на закон или обичай (л. 49). Уведомен е и председателят на Националното бюро за правна помощ за определяне на особен представител – адвокат, който да представлява жалбоподателя, на основание чл. 25 от ЗУБ, в производството за закрила (л. 48).

В деня на завеждане на молбата за закрила жалбоподателят е бил настанен в Регистрационно – приемателен център (РПЦ) - [населено място],[жк]. Връчени са му Указания за правата и задълженията, които има в зоната за движение, принадлежаща към РПЦ – С., съгласно Решение на Министерския съвет, както и писмена информация, съдържаща данни за местата, на които при необходимост може да получава допълнителна информация.

Десет дни след настаняването, жалбоподателят е напуснал самоволно общежитието заедно с още 37 лица, всички граждани на А., за което по надлежния ред са уведомени началникът на Отдел „Производство за международна закрила“ – кв. Военна рампа (л. 46), началникът на 02 РУ – СДВР, директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. и председателят на ДАЗД (л. 44).

Независимо от това, с писмо рег. № 50 – 6399 от 17.11.2022 г. (л. 47) е отправено искане до директора на Дирекция „М“ – ДАНС за становище, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ.

На 29.12.2022 г., поради неустановяване местопребиваването на жалбоподателя на територията на РБългария и не заявено искане за получаване на разрешение за установяване на друг адрес, различен от РПЦ – С., в който е бил настанен като уязвимо лице – непридружен непълнолетен, както и липса на данни за наличие на обективни причини, поради които жалбоподателят не е бил във възможност да уведоми служител на ДАБ – МС за промяната на адреса си, до председателя е направено предложение за прекратяване на производството за международна закрила, поради наличие на основанията, визирано в чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 42).

Постъпило е и становище от директора на Специализирана дирекция „М“ – ДАНС – рег. № М – 171 от 06.01.2023 г., в което на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, е посочено, че ако лицето отговаря на условията по ЗУБ, ДАНС не възразява на гражданина на А. Е. Н. М. да получи закрила на територията на РБългария (л. 39).

С Решение № 869 от 12.01.2023 г. (л. 40 – л. 41) на зам. председателя на ДАБ – МС, оправомощен със Заповед № 03-15 от 03.05.2022 г. (л. 43), производството за предоставяне на международна закрила е прекратено, поради наличие на основанията по чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На 02.03.2023 г. служители на Главна дирекция „Гранична полиция“ – РД „Гранична полиция“ - Аерогари – Министерство на вътрешните работи, в изпълнение на задълженията по чл. 17, т. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, приета с ПМС № 332/28.12.2007 г. (ДВ, бр. 3/2008 г. последно изм. ДВ, бр. 46/2022 г. в сила 21.06.2022 г.), въз основа на получена информация, че жалбоподателят Е. Н. М. е установен на територията на друга държава - членка – Република А. и последващия му трансфер в РБългария, са извършили необходимите действия по приемането му, след което на основание чл. 64 от ЗМВР, са му връчили Разпореждане да се яви на 03.03.2023 г. в ДАБ – МС (л. 38).

От жалбоподателя са подадени отново – молба за настаняване в Б. център и за възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила (л. 37).

С Решение № 44 от 06.03.2023 г. на и.д. директор на РПЦ - С., при ДАБ – МС и на основание чл. 51, ал. 2 във вр. чл. 29, ал. 1, т. 3 и ал. 4 от ЗУБ (л. 35 – л. 36), жалбоподателят е настанен отново в Регистрационно приемателен център – С., Отдел „ПМЗ – Военна рампа“. До провеждане на интервю на 02.08.2023 г. от интервюиращ орган на ДАБ – МС са последвали още две самоволни напускания на РПЦ от жалбоподателя, документирани с докладни записки до началника на Отдел „Производство за международна закрила“ – кв. Военна рампа от 10.03.2023 г. (л. 37) и от 17.05.2023 г. (л. 32), както и последващи решения за настаняване в същия център № 057 от 24.03.2023 г. (л. 33) и № 091 от 18.05.2023 г. (л. 31). В преписката са приложени и докладна записка от 20.09.2023 г., с което документирано поредното самоволно напускане на РПЦ от жалбоподателя с последващо Решение за настаняване от 09.10.2023 г. (л. 22 – л. 23 и л. 24 – л. 26).

Интервюто е проведено в присъствие на преводач от пашу, посочен като разбираем за жалбоподателя в Регистрационния лист и в Декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Документирано е с Протокол, рег. № 50 – 6399 от 02.08.2023 г. (л. 27 – л. 29). Като причина за напускане на държавата си по произход А. през 2021 г., жалбоподателят е посочил липсата на сигурност и усещане за застрашеност, създадено му от загубените родственици – двама убити братя и един в неизвестност от установената нова власт на талибаните. Заявил е, че най - големият му брат е служил в армията, която се е борила срещу талибаните и така е загинал. В неизвестност от дълго време бил и торият му брат, който също служил в армията. За себе си заявява, че е работил заедно с третия си брат във военна американска база до оттегляне на американската армия и непосредствено преди напускането на държавата си по произход е бил убит и третия му брат. Споделя, че след случилото се, родителите му и двете му сестри и двамата му по-малки братя са решили и са се преместили в К., за да търсят по сигурно място, а на него са му предоставили взети на заем пари от роднини и познати, за да напусне страната. От чуждия гражданин не се твърди лично да са му отправяни заплахи или да е имал проблеми заради етническата си принадлежност и религията, която изповядва. Категорично е отрекъл да е арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход. Посочил е, че е без образование, но въпреки това е усвоил умения и е работил като заварчик заедно с един от по-големите си братя. Посочил е, че най-напред е преминал незаконно границата с П., където е останал няколко дни, след това е бил в И. също за кратко, а впоследствие и в Турция, където се установил за по-продължителен период – до м. ноември 2022 г., когато преминал незаконно и българската граница.

На 08.11.2023 г. на председателя на ДАБ – МС е представено писмено становище от експерта провел интервюто, съдържащо предложение за отказ да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут на гражданина на А. Е. М. (л. 15).

При постановяване на оспореното Решение, административният орган се е позовал на официалната информация, отразена в Справка вх. № ЦУ-1658 от 25.10.2023 г. изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно общото положение в А. и актуалната хуманитарна ситуация (л. 16 - 18).

В Справката е посочено, че поддържането и консолидирането на властта от талибаните създава условия за относителна липса на въоръжен конфликт на фона на продължаващо ограничаване на основните права и свободи на гражданите на А., особено на жените и момичетата. Отчетени са – подобряване на средата на сигурност след напускане на силите на НАТО и запазване на относително равновесие на

икономиката, въпреки ниското ниво, което влияе върху зависимостта на значителна част от населението от хуманитарно подпомагане. Посочено е, че на 23 септември 2023 г. е одобрена безвъзмездна помощ за защита благосъстоянието и поминъка на уязвимите афганистанци от Азиатската банка за развитие и от Европейския съюз, а Република Турция е изпратила 20 тона медицински консумативи.

В мотивите на оспореното решение е прието, че в изложените по време на интервюто релевантни за бежанската история фактически данни не се съдържат такива, от които може да се приеме, че жалбоподателят е напуснал държавата си по произход поради преследване заради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Поставен е акцент върху липсата на твърдения за отправяни заплахи към личността на търсещия закрила по нито една от посочените причини, включително и за опасения от преследване. Отражено е, че не са установени данни, а и не са изложени твърдения афганистанският гражданин да е бил преследван, включително и да изпитва опасения от евентуални бъдещи подобни заплахи, имащи значение при преценката относно наличието на основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Заявеното усещане за застрашеност, обосновано с твърдения, че е бил служител в американска военна база до установяване на официалната власт на талибаните, е възприето за недостовременно с оглед представената информация за актуалното политическо и икономическо положение в страната. Направен е извод за липса на обективни данни за предприети дискриминационни мерки, нарушаващи правото на живот на кандидата за закрила в държавата му произход, включително и за реални действия на преследване както от държавни органи, така и от организация/и, на която държавата не желае или не може да противодейства. Според административния орган, изложените причини от жалбоподателя, които са го мотивирали да напусне А., не са правнозначими за търсената международна закрила, доколкото въз основа на същите не могат да бъдат установени дори и лични опасения. Прието е, че в конкретния бежански казус не може да се приложи принципът на съмнение в полза на кандидата, с оглед противоречията в бежанската история и изразената обща неудовлетвореност от положението в страната по произход. Така е обоснован извод, че жалбоподателят е мигрант, а не лице, нуждаещо се от международна закрила.

Отчетено е и поведението му в производството за предоставяне на закрила след подаване на молбата в ДАБ – МС на 11.11.2022 г., непосредствено след задържането му от органите на полицията по повод незаконното преминаване на българската граница – нееднократното самоволно напускане на мястото, в което е бил настанен, включително и незаконното напускане на територията на РБългария, което е обяснено с желание да се установи трайно в А., където е имал възможност да работи и изпраща средства за препитание на роднините си в А..

Въз основа на тези факти, е направен извод, че молбата за предоставяне на международна закрила на територията на РБългария е подадена единствено с цел получаване на закрила. В този аспект, е посочено, че непредставянето на официални документи, въз основа на които може да се провери достоверността на твърденията, заявени по време на интервюто, изключва възможността за подобна проверка. Под съмнение са поставени изложените твърдения за наличие на опасност и реален риск от застрашеност при завръщане в държавата по произход, като в този аспект са отчетени данните за изминалия значителен период от време от напускането на държавата по произход и настъпилата положителна промяна в средата на сигурност, включително и

досежно социалното положение, макар и незадоволителното му общо ниво. В този контекст е отчетен и фактът, че всичките му роднини – родителите му и по-малките му братя и сестри, както и други техни родственици продължават да живеят в А..

По отношение на основанията по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ административният орган е приел, че бежанската история не съдържа твърдения за наличие на реална опасност при връщане в държавата на произход, жалбоподателят да подлежи на наказание, свързано с лишаване от живот (смърт или екзекуция). В този аспект, са изложени съображения и за липса на обективни данни, въз основа на които може да се приеме, че Е. М. е напуснал А. поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота и личността му, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, както и да е бил обект на неправомерни посегателства или да е бил подложен на насилие. Прието е, че към момента положението в държавата по произход не дава основание да се приеме, че степента на несигурност е достигнала ниво на безогледно насилие с опасност от тежки посегателства, което да предпостави предоставянето на закрила на базата на общата ситуация в страната. Направен е извод, че жалбоподателят не е бил изложен, а и не съществува риск от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Не са установени данни за добре обоснован страх от преследване, както и за заплаха за живота му, за да се приеме, че попада в уязвима група, поради което е отказано и предоставянето на хуманитарен статут.

Обжалваното Решение № 17880 е постановено на 20.11.2023 г. от председателя на ДАБ при МС (л. 9 – л. 14) и е връчено на жалбоподателя в присъствието на преводач на 06.12.2023 г. (л. 14).

От процесуалния представител на ответника се представи актуална към 05.01.2024 г. Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС вх. № ЦУ – 38 от 05.01.2024 г. за политическата и икономическата обстановка в А. (л. 81 - л. 83 и л. 92 – л. 97), приобщена като доказателство по делото.

От процесуалния представител на жалбоподателя се представиха лична карта на служител № 034 със снимка на жалбоподателя, с легализиран превод на български език, издадена на 15.01.2017 г. със срок на валидност до 15.02.2019 г. (л. 88 – л. 89), удостоверяваща, че е работил като заварчик по проект У., във фирма С. мастер на стомана и стоманени продукти, както и призовка (л. 90 – л. 91) без номер и дата на издаване, но с поставен печат от 2023 г. и № 9-19 и положен подпис на главен директор за борба срещу криминалните престъпления.

Описаните релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя в присъствие на преводач на 06.12.2023 г., а жалбата е заведена на 15.12.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган – председател на ДАБ при МС, в кръга на нормативно определените му правомощия. Оспореното Решение е издадено в предвидената писмена форма, при спазване на процесуалните правила, обезпечавачи ефективното участие, включително и личното упражняване на правото на защита от жалбоподателя.

Въз основа на приобщените доказателства е установено по несъмнен начин, че

жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*дири*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач на заявления от него разбираем език - пашу. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му.

В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички свои доводи, без ограничения за представяне и на доказателства в подкрепа на твърденията.

Решението е постановено и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ регламентира предпоставките (условията), при наличието на които на чужденец може да бъде предоставен статут на бежанец в Република България, а именно – да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата си на произход, или да не желае да се завърне в нея, поради основателно опасение от преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или изразяване на политическо мнение и/или убеждение. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанската история на кандидата. В Регистрационния лист, както и в декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ жалбоподателят е посочил, че е [дата на раждане] в провинция Н., Ислямско емирство А., гражданин е на А., с етническа принадлежност – пашун, мюсюлманин – сунит.

Законосъобразен е изводът на административния орган, че изложените, по време на интервюто, причини за напускане на държавата на произход не могат да бъдат свързани с нито едно от условията, визириани в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Кандидатът за закрила не твърди да е бил обект на преследване от държавни органи, от партии или организации или недържавни субекти в страната си по произход. Отрекъл е както той, така и останалите членове от семейството му да са имали проблеми поради религията, която изповядват или заради етническата си принадлежност. Посочил е, че родителите му, братята и сестрите му продължават да живеят в А., като не е заявил в периода след установяване на новата власт на управление от талибаните някой от тях да е имал проблеми от какъвто и да е характер. По време на интервюто кандидатът не твърди да е бил заплашван или спрямо него да е упражнявана някаква форма на насилие. Няма данни да е осъждан или да е преследван наказателно от официалните власти в държавата си по произход. Не е служил в армията и не е преминал военно обучение. Изложеното, дава основание на съда да приеме, че обосновано и законосъобразно административния орган е приел, че липсват законовите основания на жалбоподателя да бъде предоставен статут на бежанец.

Споделима е и преценката за липса и на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ предвижда, че за да бъде предоставен хуманитарен статут на чужденец, освен че същият не следва да отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, е необходимо да не може или

да не желае да получи закрила от държавата си по произход заради опасения, че ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; както и на тежки заплахи срещу живота или личността, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен конфликт.

В представената справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, на която се е позовал в мотивите на решението си административният орган, се съдържа информация, че областта, в която е живял със семейството си жалбоподателят не е територия на „въоръжен конфликт“. Въз основа на данните за устойчивост на икономиката, макар и на сравнително ниско ниво, е направен обоснован извод, че за жалбоподателя не съществува проблем да се върне и да продължи да живее в държавата си по произход. Направен е обективен анализ на представена от него информация по повод на подадената молба за закрила, въз основа на който е прието, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут в Република България.

Законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанската история, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липсата на обективна и пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход, с което е обосновано искането за връщане на преписката със задължителни указания относно правилното приложение на материалния закон. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Спазени са и изискванията, обезпечавачи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто.

Представените в съдебното производство документи не дават основание за различен извод относно законосъобразността на проведеното административно производство. Удостоверяването на придобита и упражнявана професия от жалбоподателя в периода 2017 г. – 2019 г. само по себе си не е сред фактите, които са правнозначими за предоставяне на закрила. Нещо повече, подкрепя тезата за недостоверност на бежанската история с оглед на заявената от жалбоподателя рождена дата – 02.01.2005 г. и периодът, който се удостоверява като период на усвояване и упражняване на професия, през който фактически жалбоподателят е бил малолетен – на възраст 12 – 14 години. Наред с това, жалбоподателят твърди, че е напуснал държавата си по произход през м. август 2021 г., почти 2 години след приключване на посочения

проект на изпълнение в американска база, за който е издадено удостоверение. При липса на твърдения през този 2 годишен период спрямо него лично да са прилагани репресивни мерки, да е упражнявано насилие или да е бил подложен на преследване, тази информация според съда е недостатъчна, за да внесе съмнение или да опровергае изводите на административния орган относно липсата на основания за предоставяне на закрила.

Що се касае до представената призовка, съдът счита, че същата не съдържа достатъчно информация на първо място, за да удостовери, че неин адресат е жалбоподателят, въпреки идентичността на личното му име и посоченото от него име на баща му. Липсата на други индивидуализиращи данни – дата на раждане, № и дата на издаден документ за самоличност или удостоверение за раждане, или № или дата на вписване в регистрите на населението на дадено населено място (*в документите по преписката, включително и в декларацията по чл. 30 от ЗУБ са посочени само провинцията и общината, в която жалбоподателят е заявил, че е роден и живял*) - не позволява да се приеме, че призовката за лице с постоянен адрес в [населено място] касае именно настоящият жалбоподател – Е. Н. М.. На следващо, но не по значение място, според състава на съда, доколкото представената призовка не съдържа данни за дата на издаване, както и за конкретния случай, за който е разпоредено явяване на жалбоподателя пред съответните органи, същата не може да обоснове нарушение на изискванията на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ (преводът е от 07.03.2024 г., а оспореното решение е връчено на 06.12.2023 г.).

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

От процесуалния представител на ответника не е заявена претенция за разноски, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Направените разноски за възнаграждение на участвалия в съдебното заседание преводач от пащу, в размер на 80,00 лева остават за сметка на бюджета на Съдебната власт, съгласно разпоредбата на чл. 92 от ЗУБ.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК във вр. чл. 85, ал. 4 във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, Административен съд - София – град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Н. М. (Е. NUR М.), [дата на раждане] провинция Н., Общ. Ш., А., гражданин на А., без образование, ЛНЧ 70002662720, депозирана чрез адв. Т. И., САК против Решение № 17 880 от 20.11.2023 г. на председателя на ДАБ – МС, с което по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

